

KWAAD EN GEFRUSTEERD BIDDEN

Leeft Kerk&Israël nog? De politiek van de staat Israël is om van te rillen, te huiveren. Dat maakt de goede zaak niet makkelijker. Ik ben blij met iedere Joodse stem die daar afstand van neemt. Maar van de bijna 50 deelnemers aan de Provinciale Ontmoetingsdag van Commissie Kerk&Israël van de Classis Zuid-Holland Zuid en Noord in de Pauluskerk te Gouda was ik (64 jr.) één van de jongste. Dat overkomt me vaker. Inspirerende studiedagen zoals deze worden vaak door enkel senioren bezocht. Het plezier van de deelnemers was er niet minder om.

Het begon met een lezing van de schrijver Patrick Bernhart over zijn laatste boek 'Vlieg mijn zwaluw', dat als ondertitel draagt: 'Een Habsburgs-Joods-Hongaars-Nederlands familiedrama'. (Uitg. Pressburg) Vanaf 2006 was Bernhart op zoek naar zijn wortels die in Midden-Europa liggen. In dit boek doet hij daar verslag van. Onbedoeld hielpen de resultaten hem te ontsnappen aan een zgn. intergenerationeel trauma. Niet in staat relaties aan te gaan, werd hij door zijn onderzoek van de ketenen die hem gevangen hielden bevrijd. Wonderlijk zoals het afgraven en onder ogen zien van het verleden die impact kan hebben.

De chazan (voorzanger) van de Liberale synagoge in Den Haag, Tanja Verstelle, inspireerde door met haar welluidende, warme stem een paar liederen uit de synagoge te zingen. Ze sprong in haar verhaal van de hak op de tak, maar dat hinderde nauwelijks.

Ze zing-zegde met gloed. Hoofdmoot van het programma vormden een lezing door drs. Harry Smit, theoloog met een joodse moeder en christelijke vader, over zijn boek 'Een sterke vrouw. Portretten van vrouwen in de Talmud'. (Uitg. van Warven) Zonder problemen wist hij zijn gehoor bijna twee uur lang te boeien. Als je wat te vertellen hebt, speelt tijd amper een rol. Dan word je meegenomen als een kind. Is dat niet het geval dan

is vijf minuten al te veel. We doen in de kerk veel te moeilijk over hoe lang iets precies mag duren.

BERURIA

Ik tekende het volgende uit zijn mond op. 'Dit verhaaltje gaat over een

vrouw uit de tweede eeuw. Ze heette Beruria, wat goddelijke helderheid betekent. Ze was getrouwd met rabbi Meïr. Er wordt over haar intelligentie verteld dat ze van driehonderd rabbijnen driehonderd wetten leerde op één dag. Kun je nagaan.. Helemaal leefde ze in een tijd die minder sprookjesachtig was. In het begin van de tweede eeuw werden de Joden in Israël wreed vervolgd door de Romeinen. Zo werd de vader van rabbi

Meïr in een Torah-rol gewikkeld en als een fakkel in brand gestoken. Het antisemitisme van de Romeinen was gruwelijk.

In hun buurt woonden er hooligans die met hun geschreeuw en geweld iedereen terroriseerden. Ze joegen rabbi Meïr zoveel angst aan dat hij bad: 'Heer, laat ze sterven!' Toen Beruria dat hoorde, werd ze kwaad. 'Wat verbeeld jij je, man? Hoe durf je? Er staat niet dat de Heer de zondaars weg zal doen uit het land maar hun zonden. (Ps.104:35) Jij bidt niet goed. Je laat je leiden door je woede, je angst. Bid liever dat ze zich bekeren.' Rabbi Meïr gaf Beruria gelijk. Hij bad tot de heer voor de hooligans.. die zich bekeerden!

Onze opdracht is, maak dit verhaaltje duidelijk, mensen die zich misdragen tot inkeer te brengen door je gebed en daden. Die les heeft aan urgentie niets ingeboet. Het herinnert me aan die andere Rabbi van wie er in Luc.9:55 staat: 'Maar Zich omkerende, bestrafte Hij hen, en zeide: Gij weet niet van hoedanigen geest gij zijt'. (Stat.Vert.) De zonen des donders, Jacobus en Johannes hebben Hem zojuist voorgesteld vuur van de hemel af laten dalen om een Samaritaans dorp te verteren. Omdat ze kwaad zijn en gefrusteerd.

Arien Treuren